

Мрії фенікса

THE PHOENIX DREAMS

"Мрії Феніксів" - незвичайна і чарівна книжка, що говорить голосами українських дітей, які попри війну в Україні продовжують мріяти. Казкові сюжети згенеровано штучним інтелектом за власними уподобаннями і реальними спогадами наших маленьких, але дуже мужніх героїв. Кожна казка - це віконце у магічний дитячий світ, де дружба, турбота і віра у дива врятують від лиходіїв, і справедливість відродиться знову, наче Фенікс!

Творча команда:

Леся Ніколаєва
Лілія Кучерява
Олександр Кучерявий
Наталя Кучерява
Тетяна Воронцова
Олег Єгоров
Тарас Андріїв

Редагування:

Тетяна Кумеда

Дизайн та верстка:

Григорій Мірошниченко
Ольга Мірошниченко
Тетяна Грабовська

Україна: +38 067 962 71 33
Швейцарія: +41 79 422 58 23

www.phoenixsdreams.com

Мрії фениксів

THE PHOENIX DREAMS

Женева 2023

Невичерпна дитяча енергія часто надихає нас, дорослих, на відкриття. Проте діти й самі здатні до оригінальних замислів та винаходів і часто випереджають нас у прагненні випробувати нове.

Саме такі сміливці кинули виклик штучному інтелекту (ШІ) (Artifical Intelligence), поділившись мріями про Україну та довіривши обробку своїх творчих робіт. З допомогою ШІ було згенеровано 25 казок-історій та тематичних малюнків, які склали цілісну оповідь і лягли в основу видання «Книга про Україну: вустами та очима дітей».

Ідея появи цього видання належить друзям Української школи в Женеві; власне, вони й забезпечили його публікацію - з нагоди річниці утворення та становлення школи (www.femmes-ukrainiennes.ch/cole).

Українська школа в Женеві була заснована 10 квітня 2022 року Асоціацією «Українки Швейцарії» (www.femmes-ukrainiennes.ch). Це перша школа в Женеві, відколи на теренах франкомовної Швейцарії існує українська діаспора. Вихідці з діаспори та діти українських сімей, які були змушені покинути домівки через війну, двічі на тиждень поринають тут у рідне середовище, продовжують вивчати українську мову, історію та літературу, знайомляться з набутками національної культури та мистецства. Тут спілкуються з однолітками, ділять радощі та смутки, мріють про успішну та щасливу завтрашню Україну. Саме такими історіями та мріями наповнили наші учні це видання.

Щиро дякуємо ініціаторам та меценатам за ідею та її втілення. Діти дістали нагоду побачити свої історії опублікованими, а крім того, відчули себе безпосередніми користувачами інновацій, як наприклад, використання штучного інтелекту для обробки й перевтілення дитячих історій та малюнків в новаторські мистецькі твори.

Зичимо нашим юним талантам нових відкриттів та здобутків - на радість собі, на благо Україні!

Леся Ніколаєва,
Голова Асоціації «Українки Швейцарії»,
координаторка Української школи в Женеві

Велика космічна битва Марка за рідну Арктурію

Марк
Приступко
6 років

Мене звати Марк, мені вже 6 років. Минулого року ми з мамою приїхали до Швейцарії набагато раніше, ніж мали. Це все через війну в Україні. Спершу мені було дуже сумно без тата та моїх іграшок, але скоро я вперше пішов до школи і знайшов тут нових друзів. Хоча мені тут подобається, все ж я сумую за рідним Києвом і дуже хочускоріше побачити дідуся і бабусю, а також собачку Жоріка.

Я люблю свою Україну! Дуже хочу, щоб війна в Україні закінчилася, щоб ми приїхали до дідуся і бабусі і разом з татом пішли на рибалку. Адже наша природа неймовірна: річки, поля й ліси. Як гарно вранці сходить сонце і пахне травою. Це мій рідний край! Бути українцем - це бути сміливим та добрим. Бути українцем - знати і розмовляти українською мовою, любити її. Бути українцем - це пишатися тим, ким я є.

ПОБАЖАННЯ
УКРАЇНІ:
Бажаю Україні
перемоги!

У далекій галактиці на планеті Арктурія жив сміливий добрий юнак Марк. Він завжди казав: "Я люблю свою Арктурію! Це мій рідний край!"

Якось злий імператор Імперії Темряви захопив їхню планету намагаючись знищити все на своєму шляху і залишити планету безлицою. Марк дуже хотів, щоб війна закінчилася, а Імперія Темряви зазнала поразки.

Марк мріяв повернутись до села, де мешкали дідуся бабусею. Разом із татом Марк вирушив у небезпечну подорож боротися за свободу. Збираючи союзників з інших планет, Марк очолив велику битву проти імператора і його злочинної імперії. Весь час повторюючи, що мешканці Арктурії захищають своє рідну землю.

Коли планету вкрила ніч, вірні товарищи Марка згуртувались на секретному зібранні, щоб обговорити план дій. Вони знали, що імперія належить протистояти імператору Темряви і його жахливій армії, яка складалася зі зловісних роботів і солдат планет-прибічників темряви. Битва між Добром та Злом розпочалася на полях Арктурії, де Марк із соратниками вийшов назустріч армії підступного імператора. Могутній розбійний клин лунав у небі, коли їхні мечі та зброя зіткнулися з ворожими силами. Битва була жорстокою і небезпечною, але Марк не зник з страху, бо відчував силу своїх переконань та любові до своєї планети. Він використував свою сміливість та винахідливість щоб зломити хід битви на свою користь. Під його керівництвом Армія Добра зуміла стримати атаки сил темряви та відтіснити їх.

Після довгих годин жорстокої боротьби, сили темряви були майже знищені, а їхній імператор був змушений відступити Сонце вийшло із-за хмар, як символ нового початку і перемоги Добра над Злом. Армія Марка радо зустріла ранковий промінь - знак того, що їхній рідний край буде вільним від темряви.

Нарешті битву було виграно! Марк повернувся до рідного села разом з переможною армією. Разом з дідусям, бабусею і батьками вони влаштували велику святкову вечерю, на якій завітали всі мешканці села. Там вони відсвяткували перемогу над темрявою і відновлення миру на планеті Арктурія.

Планета зберегла неймовірні річки, поля й ліси, я потребують захисту та дбайливого ставлення. Люди, я народились в цих краях, як ніхто шанують, дбають та пишаються дарами природи.

На світанку, коли сонце виглянуло з-за обрію, а аромат трав наповнив повітря, наші друзі вирушили на риболовлю захоплюючись краєвидами та колоритом рідної землі.

Серед них вже тоді формувалась рідна спільнота, об'єднана мовою, культурою та бажанням бути сильними та добрими. Вони завжди пам'ятали, що бути арктурійцем - це бути сміливим і добрым, знати та шанувати свою спадщину. Вони завжди пишалися тим, ким вони були, і знали, що покликані вберегти природу рідної планети, щоб вона процвітала і розвивалась щасті та гармонії.

Мрійниця Єва та захоплива подорож у снях

Єва Фіта
8 років

Мене звати Єва, мені 8 років. Я народилась в Києві. Ми приїхали з мамою до Швейцарії у квітні 2022 року через війну.

Чому українкою бути круто, і якою я бачу Україну? Україна — це незвичайна та неймовірна країна, тому що в ній є гори, моря, ліси та степи. Хоч вона й невелика за розміром, та в ній живуть сильні духом люди, які ніколи не здаються та боряться за свою незалежність. Україна — це наша Батьківщина, наш рідний дім, гарна школа, веселі діти, мирне блакитне небо та поля жовтої пшениці. Я дуже пишаюсь бути українкою.

Єва: (зітхає) Мамо, я хочу розповісти, що мені насnilося!

Мама: Звісно, моя маленька мрійниця. Розкажи мені про свої сні.

Єва: Мені насnilося, що я плавала у чарівному морі, і води там рожеві та фіолетові. Я літала на рожевому драконі аж до найвищих гір.

Мама: Як захопливо ти розповідаєш! А які гори ти бачила?

Єва: Там були гори з цукерок і шоколаду! Я бігала у горах, наче у солодкому парку атракціонів.

Мама: Вражуюче! А що ще ти робила у своїх мріях?

Єва: Потім я відвідала ліс, де дерева були високі як хмарочоси, а на гілках росли фрукти та морозиво. Я збирала їх і гуляла серед дивовижних звірят.

Мама: Звучить казково. А що ще ти бачила?

Єва: Я повернулася до нашого чудового Києва. Вулиці були уквітчані різnobарв'ям квітів, а усі люди посміхались і дружньо співали пісні. Ми всі разом святкували День Незалежності України! І не було війни!

Мама: О, який чудовий сон! Україна — це наша Батьківщина! Ми пишаємося нею!

Єва: Так, мамо! Я завжди буду мріяти і вірити у нашу перемогу, адже наша країна неймовірна!

Мама: Дуже добре, моя маленька мрійниця. Солодких снів, доною!

Єва: Надобраніч!

ПОБАЖАННЯ
УКРАЇНІ:
Перемоги та
квітучості!

Швейцарський чарівник Данило з українським корінням

Данило Котрута
8 років

Мене звати Данило, мені 8 років. Я народився у Швейцарії, але дуже часто їздив з батьками в Україну. Я дуже сумую за Україною, адже ми туди не можемо поїхати, бо там війна.

Ми з братиком Дем'яном дуже любимо Україну, ми туди дуже часто їздили — і на свята і на літні канікули. Відвідували нашу родину, двоюрідних братиків та сестричок, бабусю з дідусем. Часто їздили в Карпати, в місто Яремче, де жила моя прабабуся. Я її добре пам'ятаю. Мені сумно, що ми не можемо поїхати в Україну через війну, та я сподіваюсь, що ця війна скоро закінчиться нашою перемогою і ми зможемо їздити туди як колись. Мені дуже шkода українських діток, які втратили своїх рідних, батьків, свою хату, не мають можливості ходити до школи. Коли виросту, я б хотів жити в Україні в місті Львові, біля бабусі.

Давним-давно у величних Альпах народився хлопчик Данило. Його батьки були українцями, які переїхали до Швейцарії. З дитинства Данило слухав чарівні легенди та бабусині оповідання про красу Карпат та багатство української культури.

Одного дня, гуляючи в Альпах, Данило натрапив на дивовижний кришталевий камінь, що випадково виявився тим самим каменем, який загубив старий чарівник Алгіус. Данило відчув, що цей камінь володіє неймовірною магією, і почав вивчати його можливості.

Спробувавши кілька магічних заклять, Данило зрозумів, що камінь відгукується на його бажання та думки. Хлопчик вирішив використовувати свою нову силу, щоб допомогти іншим. Він створював чарівні еліксири, які лікували хвороби, і використовував свою магію, щоб допомагати тваринам та рослинам.

Одного разу, прочитавши в старій книзі про долю розбитого кришталевого каменя, Данило вирішив вирушити у подорож до Карпат, щоб знайти другу частинку кришталю. Після довгих пригод і випробувань, він знайшов її та з'єднав дві частинки каменя, і його магія стала набагато потужнішою.

Данило повернувся додому до Швейцарії та продовжив допомагати іншим вже новою магією. Він став відомим чарівником в усьому світі, а його доброта та магія допомагають багатьом.

Данило завжди пам'ятає про свою пригоду в Карпатах, про своє українське коріння та про те, що справжня магія — у допомозі іншим та єдності сил для досягнення великих мрій.

Катерина, цілюща сила дружби та чарівного меду

Катерина
Алексєєва
9 років

Я — Катя, мені 9 років. Я народилась у Донецьку, а потім переїхала до Ірпіня в 2014 році. В Швейцарії я опинилася в червні 2022 року через війну в Україні.

Я дуже люблю Україну, бо я там народилася. Там мої улюблени бабуся та дідусь, їхня чудова садиба, вулики з бджолами та найсолодші полуниці. В Україні я знайшла улюблленого кота Сурі. Вуличні коти — найкращі. Там я навчилася їздити верхи, і зараз це мое хобі. Я пам'ятаю веселі моменти з моїми друзями, в Україні вони теж найкращі. Моя мрія — приїхати на Донеччину, звідки родом я та мої батьки, і на Київщину, бо там мій дім та друзі, а також на Закарпаття, де чарівні ліси, гори та гуцульські іграшки-тваринки. Зараз я зустрічаю українців всюди — у школі, у парку, в магазині, і мое сердце зігривається, коли я чую рідну мову. Моя Україна — найкраща, а її діти — крути.

Дівчинка Катерина жила на самому краю українського села серед густого лісу. Вона була доброю і завжди допомагала тим хто цього потребував. У Катерини було велике добре серце зростала вона собі, оточена природою, дружбою та любов'ю.

Поруч з домом Катерини росли великі яблуні, соковита трава а також стояли вулики з чарівними бджолами. Ці бджоли вміл размовляти та робити найцілющий мед на світі.

Крім того, поруч з селом Катерини проживав дракон Горин. Він був величезний, з чорними лусками та загрозливими очима що світилися червоним вогнем. Одного ранку дракон Горин прокинувся і почав поглинати воду з річок та ставків, створюючи загрозу для усіх жителів краю.

Катерина не могла допустити, щоб її рідний край спіткало засуха та спрага. Вона звернулася по допомогу до своїх друзів — чарівного кота Сурі та чарівних коней, які могли літати передбачати майбутнє.

Вони вирішили використати цілющу силу чарівного меду щоб втамувати голод дракона. Катерина, кіт Сурі та чарівні коні зібрали мед та полетіли до дракона Гориня.

Вони подарували йому мед, і дракон відчув його солодку та лікувальну силу. Йому так смакував солодкий мед, що він думати забув про своє бажання поглинати воду. Катерина запропонувала дракону угоду: якщо він не буде поглинати воду річок та ставків, то вона та її друзі будуть приносити йом чарівний мед.

Дракон погодився і відтоді став вартовим рідного краю Катерини, захищаючи його від небезпек. Люди, рослини та тварини знову мали вдосталь води, і весь край процвітав.

Катерина та її друзі стали героями не лише свого села, а всього рідного краю. Вони навчили людей важливості дружби, співпраці та взаємодопомоги, а також того, що навіть найбільші проблеми можна вирішити мирним шляхом.

Дівчинка Ольга та чарівний світ Івана Купала

Ольга Глущко
7 років

Привіт! Мене звати Оля, мені 7 років, і я приїхала в Женеву в 2019 році. Я приїхала через татову роботу, тому що йому треба було когось замінити.

Україна сильна та незалежна. Україна — це така земля, яку хоче захопити Росія. Там живуть українці і вони говорять українською мовою. Символ України — колосок, а головна страва — вареники і борщ з пампушками. Я люблю приїжджати в Україну, тому що там мої бабусі і Єва. З бабусею Катею я люблю гратися в спа, а з бабусею Людою я люблю робити різні поробки. Я дуже сумую за моєю подружкою Євою. Я пишаюся бути українкою, тому що в Україні веселі свята, гарні традиції, можна носити віночки. Українкою бути круто, тому що можна їсти солодкі вареники.

ПОБАЖАННЯ УКРАЇНІ:

Україно, я бажаю тобі всього найкращого і щоб не було війни. Бажаю, щоб Крим звільнили.

Квітолове, жила весела дівчинка Ольга. Ольга дуже любила плести віночки з польових квітів. Всі мешканці села знали про її талант і з нетерпінням чекали на свято Івана Купала, щоб отримати від неї чарівний віночок.

Настав великий день, і бабуся Єва розповіла Ользі пристаємниці свята Івана Купала. Це особливе свято, адже саме в цю ніч можна зустріти чарівних лісових створінь.

Ольга вирішила піти на свято разом зі своїми бабусями Катею та Людою, і подружкою Євою. Вони готувалися до свята плели віночки та мріяли про чарівну ніч. Настав вечір, і вони пішли на луг, де святкували всі селяни.

На лузі горіло велике вогнище. Навколо вогнища танцювали люди. Ольга, її бабусі та подружка приєдналися до танцю і радили разом з усіма.

Аж раптом Ольга побачила, що біля вогнища стоїть загадкова жінка в білій вишиванці. Це була Лісова Фея, яка прийшла на свято.

Лісова Фея підійшла до Ольги із подружками і запропонувала пограти в чарівну гру. Хто перший знайде квітку чарівної папороті, той отримає магічний дар. І всі вирушили на пошуки квітки.

Під час пошуків, Ольга зустріла лісового ельфа на ім'я Лесик, який показав їй шлях до папороті. Ольга зірвала квітку і показала її Лісовій Феї. Фея вручила їй нагороду — магічну пір'їнку, яка виконувала будь-яке бажання.

Ольга попросила пір'їнку подарувати всім у селі радість та щасливе свято Івана Купала. І ось довкола закружляли іскорки радості, люди сміялися та веселилися, а посеред лугу з'явилось чудове озерце з кришталевою водою.

Всі повернулися додому, де їх вже чекали бабусі зі смачними варениками. Ольга розповіла бабусям про свою пригоду, а ті сказали, що сила Івана Купала завжди з нею, адже вона обрала добро та щирість.

Кожного року Ольга та її подружки святкували Івана Купала, даруючи людям радість і тепло своїх сердець.

**Ая Витяганець
11 років**

**ПОБАЖАННЯ
УКРАЇНІ:
Перемоги, миру,
відродження!**

Мене звати Ая, мені нещодавно виповнилося 11 років. Минулого року, коли розпочалося повномасштабне вторгнення росії в нашу країну, моїй родині довело виїхати з дому в нікуди. Це страшно. Ми їхали, їхали, їхали...

Я намагалася бути сильною... Важко відчувати емоції з якими їхали ми і в навколо. Це була довга подорож, бо ми були дуже розгублені і шоковані. Завдячую неймовірній підтримці волонтерів, що зустрічалися на нашому шляху, просувалих ЛЮДЕЙ-перехожих, в нас з'явилися сили жити і вижити. Я, мама старший брат їхали потягами, не маючи кінцевого пункту призначення. Ми і вірили, що жахіття цієї війни може тривати так довго...Брат прихворів, тож я зупинились. Так наша родина попросила прихистку у Швейцарії. Тому ми зараз тут у Женеві.

Україна — моя країна, чудова, зелена, різноманітна, простора, рідна! Просимо, що неймовірна! Я завжди захоплювалася Україною, її красою, культурою, традиціям історією, природою, людьми. Багато українців давно стали відомими в цьому світі але зараз відома вся країна і вся нація. МИ БУЛИ, Є І БУДЕМО! Я пишауся своєю країною, пишауся своїм народом! Наш народ вільний, незламний, сильний, добрий, працьовитий, винахідливий, розумний, творчий...Можна продовжувати нескінченно. Я бачу Україну вільною, непереможною, квітучою, відродженою. Мрію про відбудовані міста, людей, які повернуться додому, об'єднані родини, героїв, я вистоять. Бачу її дуже гарною, сучасною, україномовною, об'єднаною максимально з найкращою престижною освітою, з розвиненою економікою, щасливими людьми. Мрію про МИР! Про Перемогу!

Ельфійка Ая, крило Фенікса та порятунок Україноландії

У незвіданому королівстві Україноландія, де світ людей переплітався з чарівним світом фантазійних істот, чарівний ліс служив оазою мирного співіснування мавок, ельфів, гоблінів та інших фантастичних істот.

Ая, молода ельфійка, мала у своєму розпорядженні загадкову чарівну паличку здатність творити дива. Живучи в цьому чарівному лісі разом зі своїми друзями, ведмедем Василем зайцем Степаном та лисичкою Марічкою, Ая завжди були готова прийти на допомогу мешканцям лісу та королівства.

Невдовзі над королівством Україноландія нависла загроза. Зі сходу на королівство напала зловісна темна орда на чолі з жахливим чорнокнижником. Він привів із собою страшний чорний дощ, що знищував все на своєму шляху, спричиняючи хаос та руйнацію.

Ая та її вірні друзі вирішили взяти ситуацію під контроль та врятувати свій ліс королівство. Вони вирушили на пошуки легендарного Крила Фенікса, древнього артефакту, що мав неймовірну силу відновити те, що знищено.

Під час подорожі друзі зустрічали розумних мавок, велетнів, які володіли магією гігантів, та літаючих риб, що виконували будь-яке бажання. З їхньою допомогою вони пройшли повз злого чаклуна, що хотів захопити весь ліс. Звернувшись до союзників королівств на заході, друзі сформували велике військо, що було готове вистояти проти темної орди. Жорстока битва тривала день і ніч, але завдяки спільним зусиллям Ая та друзі здолали чорнокнижника та його орду.

Застосувавши Крило Фенікса, вони повернули лісу його красу. Рослини знову стали зеленими та квітучими, а тварини вийшли зі своїх скованок і радісно вітали своїх рятівників.

Ая та її друзі стали героями королівства. Вони розуміли, що лише разом можна здолати будь-які труднощі й негаразди. З того часу вони завжди допомагали одне одному і жили лісі щасливо та радісно.

Ця казка нагадує нам про те, що разом ми завжди сильніші. Лише об'єднавши зусилля, ми зможемо досягти великих успіхів. Тому нехай ця історія надихне нас, а ми завжди допомагатимемо одне одному.

Марійка та лагідне зернятко миру

Марія
Кудрявцева
16 років

Я — Марійка. Зараз мені 16 років. Народилася в маленькому селищі на Донбасі. В моєму житті війна була вже двічі — в 2014 році ми тікали до Харкова, а зараз через війну ми у Швейцарії. Часто питую, чому так сталося, чому у 21 столітті відбувається це страхіття? А колись я думала, що слово ВІЙНА буде історизмом....

Для мене Україна завжди буде рідною домівкою, батьківчиною, найкрашою країною світу — країною, де тебе розуміють, люблять, і тим місцем, де так добре ... Через війну про нашу країну дізнався весь світ, люди всієї планети слідкують за подіями в Україні, дивуються незламності духу, мужності наших людей. Малесенька країна протистоять агресору вже рік — це і про нашу силу і незламність, бо віками, я думаю, українці накопичували волелюбний дух, прагнення бути вільними... Наша країна багата традиціями, творчістю, але найбільше багатство — люди. Зараз кожен робить свою справу, кожен допомагає як може, з міркувань совісті... І я так вдячна цим людям, особливо нашим воїнам за те, що маю НАДІЮ повернутися додому, в свою країну, у свою Україну...

ПОБАЖАННЯ
УКРАЇНІ:
Бажаю віри, надії на краще, витримки та підтримки. Все буде добре, я знаю....

За часів стародавніх, в селі Молодогвардійськ, що на Луганщині, жила-була дівчинка Марійка. Їй було шістнадцять років, і вона мала незвичайний дар — відчувати біль і радість інших людей.

Але війна не оминула її родину, і дівчинка мріяла про те, як поверне мир на свою землю.

Одного разу, коли Марійка гуляла в лісі, вона побачила незвичайне дерево, яке світилося яскравим світлом. Під деревом сиділа старенька жінка з добрими очима.

"Що ти шукаєш, дитино моя?" — спитала старенька.

"Я шукаю мир для своєї землі" — відповіла Марійка. Старенька витягла з хустки маленьке зернятко.

"Це зернятко миру," — сказала вона. "Посади його у своєму селі, і з нього виросте дерево, яке принесе мир та злагоду всім людям."

Марійка посадила зернятко, і з нього справді виросло величезне дерево. Із гілок спадало листя, що перетворювалось на великих яскравих метеликів, які несли собою мир та злагоду.

Люди з усіх околиць приходили до дерева аби відчути, як їхні серця сповнює тепло та любов. Війна відступила, і ми прийшов на землю України.

Марійка стала героїнею свого народу, а її ім'я стало символом миру та надії для всіх українців.

Ось так, завдяки доброму серцю та вірі Марійки, Україна стала країною, де панував мир, злагода та взаємоповага. Люди знову могли радіти життю і бути щасливими.

Як Леонард королівство Україна врятував

Леонард
Хельжак
7 років

Привіт! Мене звати Леонард. На час моого народження мої батьки жили у Женеві, тому я тут народився.

Я бачу Україну сильною, щасливою, переможницею! Я пишаюсь, що я українець, тому що українці сильні, мужні, веселі, розумні і непереможні!

ПОБАЖАННЯ
УКРАЇНІ:
Перемоги!

Давним-давно у королівстві Україна жили радісні та дружелюбні люди. У королівстві було чимало зелених лісів, простори полів, красивих озер та бурхливих річок.

Одного разу темні хмари затягли небо над Україною. Це була велика загроза не лише для королівства, а й для всього світу.

Із далекого космосу прилетіли злі інопланетяни, які мріяли підкорити всесвіт. Вони обрали Україну як перший етап свого зловісного плану. Люди з усіх куточків світу спостерігали за Україною, сподіваючись, що вона зможе захистити свою землю завадити ворогам полонити весь світ.

В цей важкий час сміливий герой Леонард повернувся з далеких подорожей, щоб допомогти своєму народу. Леонард був сміливий, відважний і розумний. Він зібрав армію найсміливіших українців, які були готові боротися за свій рідний край.

Так почалася велика війна світів. Українці воювали з великою відвагою та сміливістю. Вони використовували свою мудрість і знання, щоб відбити атаки інопланетян.

Після тяжкої боротьби, Леонард та його армія вдалося відбити інопланетних загарбників. Злі інопланетяни були змушені відступити та покинути Землю.

Світ знову став мирним та спокійним. Люди по всьому світу були вдячні Україні за те, що вона врятувала всесвіт від загроз. Українці стали символом відваги та мужності. Леонард та його армія стали героями, які надихатимуть народи світу на величезні вчинки.

Отже завдяки сміливості та відвазі українців, всесвіт залишився цілим та безпечним. Люди по всьому світу жили мирі та гармонії, і ніхто не міг загрожувати їхньому спокою.

Діма
Дашевський
8 років

ПОБАЖАННЯ
УКРАЇНІ:
Як найшвидшої
перемоги Україні!

Привіт, мене звати Діма. Я народився у Рівному. Ми приїхали до Швейцарії татом, мамою та моїм братиком, який на той час жив у мами в животику. Тепер братику вже шість років. Ми з ним найкращі друзі. Ми дуже любимо Україну і сумуємо за нашими рідними, які там живуть.

Я дуже люблю Україну. Це гарна країна з довгою історією, про яку нам братиком розповідають батьки, а ще ми разом слухаємо аудіокнижку "Історія від Діди Свирида". Одне з моїх найулюблених занять - це дізнатися про українські традиції та свята. Моя мама завжди стежить за тим, щоб ми святкували українські події та свята, такі як День Конституції, Великдень. Вона також готує смачні українські страви: борщ, вареники, сирники та компот. Мені подобається допомагати їй на кухні і мама обіцяє, що коли ми з братом виростемо, вона подарує нам свої записники українськими рецептами. Я пишауся тим, що я — українець, і тато каже, що я козацького роду. Сподіваюся одного дня приїхати на Батьківщину після її перемоги війні, щоб знову побачити всю її красу та обійтися наших рідних.

Як Діма та вартовий гір врятували землю

У далекому містечку Рівне, що на заході України, жив хлопчик Діма. Він завжди захоплювався легендами та історіями про великих героїв, які захищали їхню рідну землю.

Діма не зміг не помітити величезного орла, який приземлився поряд із його домом Орел, могутній та величний, розповів йому, що він - вартовий Карпатських гір, але потребує допомоги. Злодії вкрали магічну родючість гір, і тепер на землі зробилась засуха.

Діма, відчуваючи свій обов'язок допомогти, вирушив разом із вартовим орлом та допомогу горам. Вони перетинали зелені ліси, глибокі річки та високі гори. По дорозі вони зустріли сильного та відважного ведмедика Медвя. Весела лисичка Лісуня додала їхній команді швидкості та винахідливості, а мудра сова Совуня допомагала їм розгадувати загадки.

Разом вони пройшли довгий та складний шлях через Таємничий ліс, де дерева розповідали історії минулого, та перейшли Річку Бурхливу, яка струмувалася швидко та гучно. Вони дійшли до глибокої печери в Карпатах, де ховалася крадії, і повернули магічну родючість гір, після чого земля знову розквітла. Величезний орел подякував Дімі та його друзям за допомогу та полетів собі далі стерегти гори.

Повернувшись додому, Діма розповів батькам про свої пригоди. Вони обійняли його і сказали, що він - справжній герой, який завжди готовий допомагати своїй Батьківщині.

Відтоді Діма завжди пам'ятав про свої пригоди і зінав, що він завжди буде готови допомагати своїй рідній землі, коли цього потребуватиме Україна.

Ліза Дігай
16 років

Ми приїхали сюди з Тернополя у середині березня 2022 року. Для мене це не було переломною подією, це було просто поїхати в іншу країну на деякий час. Я не очікувала, що це буде довше ніж на 2 місяці, та не все сталося як гадалося. Найбільше мені запам'ятався перший день у новій школі...Чесно, це був жах. Від початку війни, до того як ми приїхали сюди, все мое коло живого спілкування обмежувалося сім'єю і випадковими людьми у бомбосховищі. І тут я потрапляю у величезну інтернаціональну школу, де кількість учнів сягає 3-х тисяч. Я зайдла на територію навчального закладу під час уроку, тому не знала про ці масштаби (для мене - давно небачені). У нас був урок-зібрання новоприбулих українців, які навчаться тут, тож нам влаштували таку собі екскурсію територію, розказали куди нам йти далі...Все було гаразд, але коли продзвінів дзвінок на перерву...всі учні почали виходити з усіх дверей, штовхатись, кричати, битись. Здавалось, вони всі хочуть затоптати мене. Мені було дуже страшно. Я відчувала себе як у фільмі під час сцені, коли все навколо тебе круитьться і на задньому плані чутно твоє важке дихання. Цей стан добила якась дівчинка своїм виском просто мені над вухом. Я просто сіла на землю, мене охопила паніка, страх, адреналін. Добре, що мене підняла моя нова знайома, а то я б так і лишилась там сидіти під ногами в учнів. Це було найгірше по приїзді сюди, а у наступні дні все повільно, але впевнено ставало краще. І я потрошку розуміла всю систему.

Ви взагалі читали нашу історію? Кожна її сторінка, починаючи від трипільців і закінчуючи сучасними українцями просякнута героїзмом, патріотизмом, глибокою духовністю та незламністю. Це справді дивує і надихає. Я й сама брала і беру активну участь у плеканні нашої національності, як учасниця великої української скаутської організації ПЛАСТ, що неабияк допомагає і навчає мене. Яка ж в Україні багата природа! Я вірю і знаю, що врешті-решт ці нескінчені війни та спустошення полишуть українців, і наша країна розквітне і буде визнаною та відомою на весь світ не через війну, а через великі, неймовірні досягнення в усіх сферах діяльності людства. Я докладу всіх зусиль, щоб підняти Україну до цих висот. Я пишауся бути українкою.

Про братика Олексія, сестричу Наталку та героїв на всі покоління

У Тернополі жили двоє маленьких героїв — братик Олексій та сестричка Наталка. Вони були дуже допитливі і цікавилися історією України. І ось, одного разу, граючись на подвір'ї, вони знайшли давній амулет у формі тризуба.

Вони взяли його, аж раптом амулет зашумів та випустив яскравий промінь світла. На подвір'ї з'явилися легендарні герої України — княгиня Ольга, Богдан Хмельницький, Тарас Шевченко та Леся Українка.

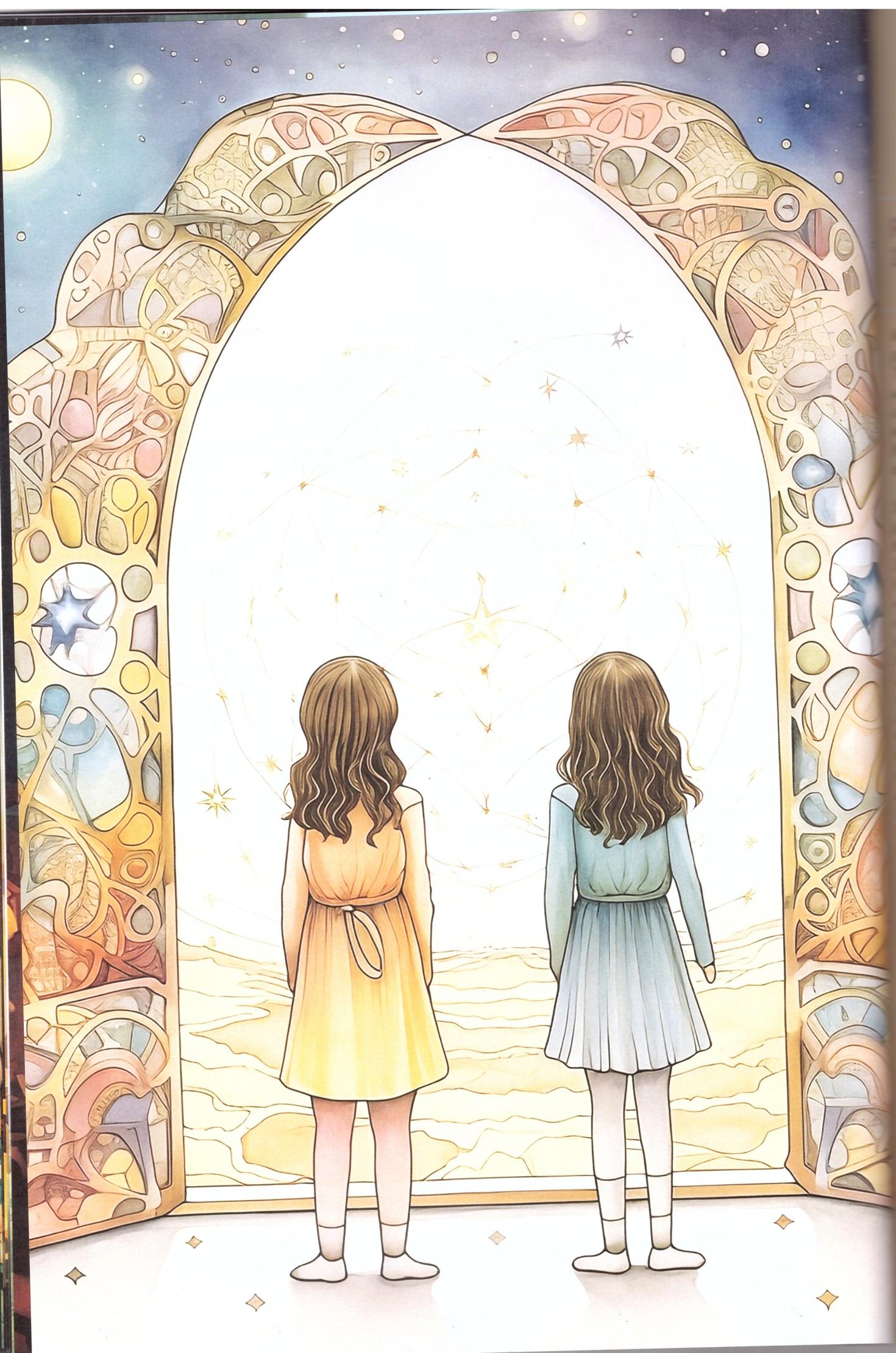
Герої сказали дітям, що вони вірили в незламність та велич України і боролися за неї в усі часи. Вони розповіли дітям про важливість перемоги та відваги в боротьбі з ворогами, навіть якщо це важко.

Богдан Хмельницький сказав: "Ми, українці, завжди боролися за свободу та незалежність. І хоча шлях був непростий, ми завжди виборювали свою перемогу!" Тарас Шевченко додав: "Велич України — це її незламний дух та боротьба за справедливість. Наша країна завжди перемагала ворогів і буде продовжувати це робити в майбутньому!"

Леся Українка сказала: "Ви, діти, також можете зробити свій внесок у велич України. Вірте в себе та свою країну, і ви зможете досягти найвищих вершин!"

Княгиня Ольга підсумувала: "Віра, надія та відвага — ось що потрібно для перемоги. Ви, діти, також можете бути героями, якщо будете вірити у свою країну та боротися за неї!"

Після цих слів, герої зникли, але в серцях Олексія та Наталії залишилася незламна віра у майбутнє своєї країни. Вони розповідали цю казку своїм батькам, а потім і своїм дітям, передаючи віру в мирне та щасливе майбутнє України та всього світу після перемоги над злом від покоління до покоління.

Суперсила двох сестричок на варті України

Рая Дігай
11 років

Мене звати Рая мені 11 років. Я народилася у Тернополі. Ми поїхали з мамою та моєю старшою сестрою до Франції біля кордону зі Швейцарією 14 березня 2022 року через війну в Україні.

Українкою бути круто. Я розумію, що в Україні багато війн, **БО ІІ КОЖЕН ХОЧЕ ЗАБРАТИ, БО ЦЕ НАЙКРАЩА КРАЇНА.** Ну, наприклад, в Україні найбільше чорнозему, а це найродючіший ґрунт, а ще гарні ліси, гарне Закарпаття, гарні міста та села, розумні та сильні люди, співуча мова, чудові традиції та культура. В Україні дуже щедрі люди, які завжди допоможуть. **А НАЙКРАЩЕ ТЕ, ЩО МИ НЕ СХОЖІ НА НАШОГО ВОРОГА.**

**ПОБАЖАННЯ
УКРАЇНІ:
Вижити.**

В далекому майбутньому, коли мир і єдність панували на Землі, дві сестри з України, Рая та Ніка, стали справжніми героїнями у світі. Вони були надзвичайно талановитими і відважними та завзятими.

В одному з міст України, дівчата відкрили таємний порталь, який вів їх у паралельний світ, де війна все ще не закінчилася. Цьому світі Україна відчайдушно боролася за свою незалежність.

Рая та Ніка вирішили допомогти своїй країні у цьому альтернативному світі. Вони виявили неймовірні суперсили: Рая могла контролювати сили природи, а Ніка мала силу невидимості. Вони стали відомі як "Вартові України."

Вони зібрали команду однодумців і разом застосовували свої сили для захисту Батьківщини. Вони долали ворожі армії, врятували багато життів та допомогли повернути мир у цей паралельний світ. Ця перемога була нелегкою, але завдяки їхній відвазі та вірності своїй країні, Рая та Ніка стали справжніми героїнями. Вони довели, що кожен може бути героєм, незалежно від віку та обставин.

Повернувшись до свого світу, Рая та Ніка продовжили жити своїм звичним підлітковим життям. Вони зберігали свої секрети, знали, що завжди будуть готові захищати свою рідну країну.

Ця історія нагадує нам, що герої можуть бути серед нас, і що кожен з нас здатен зробити свій внесок у захист своєї країни. Нехай ця казка надихає нас на великі вчинки та наповнює наше серце гордістю за нашу рідну Україну.

Лілія, її чудне серденько та пошук чарівної квітку

Лілія Кучерява
8 років

Мене звати Лілія, мені 8 років. Я народилася у Києві. Я живу та навчаюся зараз у Швейцарії. Я живу тут з мамою Мариною та батьком Олександром, а ще з Наташою, сестрою тата.

Україна для мене — це бабуся Соня та Іра, друзі Женя, Яна, Діма та Раїа. Це пляж у бабусі в селі, це мій велосипед, це бабусина хатинка блакитного кольору. Це дідусі Коля та Костя, але вони пішли на небеса. Це бабусин город, в якому величезні та смачні кавуни, а один кавун я зірвала сама та докотила до хати. Це святкування Великодня рано вранці з крашанками біля церкви, це краплі святої води від священника. Це святкування дня народження тата на природі у селі Старі Петрівці. Це озеро та ліс на Виноградарі. Це наша кішка Мотя, яка вже старенька, але на мене шипить, коли я з нею граюся. Це шоколадне морозиво у ріжку.

ПОБАЖАННЯ УКРАЇНІ:
Перемоги, добробуту та миру!

У далекому Києві, на самому краю міста, росла кучерява квітка лілія. Вона була незвичною квіткою. Лілія була величезною, а її пелюстки були жовті та блакитні, наче український стяг.

У місті жила маленька дівчинка Лілія, яка мала багату уяву та добре серце. Вона часто слухала бабусині оповідання про чарівну лілію, яка могла виконати будь-яке бажання.

Лілія вирішила знайти цю квітку. Вона йшла через загадкові ліси, де жили лісові ельфи, відвідувала водограї, де гралися водяні коники, та перетинала полонини, де її вітали чарівні птахи. Всі ці істоти допомагали дівчинці відшукати шлях до чарівної лілії.

На одній з вершин, під старовинним дубом, вона нарешті побачила кучеряву лілію. Лілія підійшла до неї, а квітка, наче відчувші її присутність, розкрила свої пелюстки.

Дівчинка тихенько прошепотіла: "Бажаю, щоб моя Україна була завжди мирною та щасливою, щоб кожен день приносив радість і тепло всім її мешканцям!"

Квітка почала виблискувати неймовірним світлом, і Лілія відчула, як її бажання спрвджується. Її серце сповнилося теплом та радістю.

Лілія повернулася додому і розповіла батькам про свою пригоду. Вони обіймали її, а їхні обличчя сяяли щастям. З того дня в Україні завжди панували мир та злагода. Люди відчували тепло в своїх серцях та знали, що це все завдяки маленькій дівчинці з великим серцем, яка поклавши всю свою любов до України, зробила її щасливою.

Всі герої казки завжди будуть пам'ятати про дівчинку, яка змінила їхній світ завдяки своєму доброму серцю та вірі у казку.

Мілана та Журавель, що дарували надію

Мілана
Михайлова
6 років

Мене звати Мілана. Я народилася в Києві. Ми переїхали з мамою і котиком спочатку до Польщі, а потім до Швейцарії.

Україна — мій дім. Там все зрозуміло, все своє. Я радію тому, що я українка, а всі українці дуже сміливі, добрі і дуже захищають свою країну. Кращого місця на землі ніж моя Україна немає.

ПОБАЖАННЯ
УКРАЇНІ:
Бажаю тобі
якнайвидіше
побачити усіх своїх
дітей вдома під
мирним твоїм небом!

Жила-була в Києві дівчинка Мілана. Її дитячі дні були сповнені радості та веселощів. Але коли Росія почала війну проти України, її родина змушені була залишити свій будинок та переїхати на захід, спочатку до Польщі, а потім до Швейцарії. Мілана, її мама та котик Пухлик почали нове життя в чужій країні.

Одного вечора, коли Мілана сиділа на балконі свого нового будинку, до неї прилетів величезний журавель. Він був посланцем з України, що приніс надію та любов. Журавель почав читати вірш про синє небо, веселу весну, Чорне море і Десну. Мілана слухала ці слова, і її серце наповнилося теплом і любов'ю до рідної землі.

"Україна, ти мій дім!" — вигукнула Мілана. "Я радію, що я українка, бо всі українці сміливі, добрі і захищають свою країну. Немає кращого місця на землі, ніж моя Україна!"

Журавель зазирнув в очі Мілані і сказав:

"Твоя любов до рідної землі є силою, що може змінити світ. Тримай надію в своєму серці, і ти побачиш, як твоя країна буде вільною і мирною."

Мілана закрила очі і побачила перед собою Україну, і кожен чоловік, жінка і дитина працюють разом, створюючи країну миру, добра та справедливості. Вона відчула силу любові, яка об'єднує її з рідною землею, і відправила цю силу назад в Україну, даруючи надію всім українцям.

Коли журавель повертається до України, він приніс з собою повітря надії та любові. Це повітря поширилося по всій країні, наповнивши серця українців вірою у краще майбутнє. Вони об'єдналися і стали сильнішими, ніж коли-небудь, протистоячи ворогу і будуючи нову, мирну Україну.

Мілана та її родина повернулися до України, де вони разом з усіма українцями створили країну, де панує мир, злагода та розквіт. І вони жили довго та щасливо в обіймах своєї рідної землі.

Русалонька Єсенія та сяйво магічного каменя

Єсенія
Лісютенко
13 років

Вітаю! Мое ім'я Єсенія, мені 13 років. Коли мені було 5 років, в день моєго народження почалася війна на Донбасі. Наша сім'я була вимушена покинути рідне місто і оселитися в іншому регіоні. Ми поїхали на Сумщину — батьківщину бабусі. Навесні 2022 року ми мусили покинути і Сумщину, бо місто було в окупації. Дорога була довгою і важкою, майже 5 діб ми їхали до Швейцарії.

Україна — наче молода дівчина, трохи сором'язлива, тендітна, образлива. Але моя Україна ще й сильна, смілива, відважна, розумна. Вона може бути і неочікуваною і наполегливою. Я вважаю, що те, якою буде моя країна, залежить від кожного українця. Коли ми разом докладатимемо зусиль і своїм прикладом показуватимемо, якими треба бути українцями — то так і буде. А ми розумні та сильні й з новою потужною силою зможемо відбудувати нову державу!

ПОБАЖАННЯ
УКРАЇНІ:
Бажаю бути
сміливою!

У давні-давні часи, коли землю ще огортали дики ліси кришталево чисті річки, на одному з берегів річки Дніпро жила чарівна русалка Єсенія. Вона вирізнялась розумом та сміливістю серед усіх русалок Дніпра. Одного разу над небом з'явилися темні хмари, і на землю впала велика негода. Негода розділила землю на дві частини. Русалка Єсенія бачила, як земля страждає вирішила допомогти.

Вона попросила поради у своєї бабусі, мудрої Старої Русалки. Бабуся розповіла Єсенії про магічний камінь, який може об'єднати розбиту землю.

Довго шукала Єсенія цей камінь. І ось, коли вона вже майже втратила надію, вона побачила великий білий камінь, на якому було написано: "Україна сильна і розумна, коли разом. З новою потужною силою відбудуємо нашу землю, бо від нас залежить майбутнє".

Русалка Єсенія принесла камінь до своєї рідної річки та прочитала написані на ньому слова. Відразу ж небо стало ясним, негода затихла, і земля об'єдалася. Війна закінчилася, і весілі світ став мирним і радісним.

З того часу русалка Єсенія стала символом миру, сили та єдності. Всі живі істоти на землі завдячували їй за те, що вона повернула їм спокій та гармонію.

Земля завжди пам'ятала свою героїню і називала Єсенік найсміливішою і найрозумнішою русалкою на світі. Ось та завдяки магії віри, надії та любові, русалка Єсенія змогла змінити світ на краще.

Як Тімур та його "Мрія" здолали злого Хмарина

Тімур
Витяганець
14 років

Вітаю! Мене звати Тімур, мені 14 років. Я народився в місті Павлоград, Дніпропетровської області. Я приїхав у Швейцарію з молодшою сестрою і мамою. Це не була запланована подорож, ми їхали від війни...

Я пишаюся Україною та її людьми. Пишаюся тим, що я — українець. Бо Україна стоїть в нерівній боротьбі з підступним і численним ворогом. А українці безстрашно боронять свою землю і свій народ, своє майбутнє. Я вірю, що Україна відбудує наш славетний літак "Мрія", і він знов буде приносити користь і спасіння людям усього світу. Вірю в перемогу! Вірю у мир! Хочу бачити вільне, мирне, синє небо над головою і жовті, цілі колоски пшеници на безкраїх полях України.

ПОБАЖАННЯ УКРАЇНІ:
Вистояти, перемогти, відбудувати, відродити, повернути, жити.

У великому, казковому небі жили радісні, пухнасті хмаринки. Вони завжди водили веселі хороводи і щедро розкидали дощі на землю, але тільки там, де на дощ чекали. Але настав день, коли з'явився темний Хмарин. Він хотів заволодіти небом на Україною і зробити все сірим та холодним.

Тут на допомогу прийшов хлопчик Тімур разом зі своїм вірними друзями. Разом вони відновили літак "Мрія", найбільший у світі, який був побудований в Україні. Тімур зізнав, що в літака спеціальний пристрій, який може відправити темного Хмарина вічне забуття.

Разом з командою сміливців Тімур піднявся на борт літака і вирушив у бій з темним Хмарином. Велика битва розгорілася небі над Україною. Темний Хмарин намагався заволодіти небом, але наші герої не дали йому цього зробити. Тімур за штурвалом щосили здіймав літак "Мрія" у височінь. Кіборги, що літал поруч, скидали світлові бомби, які розсіювали темряву. Оксана Іванка, Максим та Тарас застосували спеціальний пристрій, що відправити темного Хмарина у вічне забуття.

Битва була дуже видовищною та тяжкою! Але наші герої впоралися і знищили темного Хмарина. Небо над Україною знов стало ясним та сонячним. Хмаринки раділи, а діти на землі мріяли та раділи теплому небу.

Повернувшись на землю, друзі відсвяткували свою перемогу. Вони знали, що завдяки спільним зусиллям, відвазі та мріям вони змогли відбудувати своє майбутнє і допомогти рідній землі жити в мирі та злагоді.

Так, дорогі діти, завжди пам'ятайте, що ваші мрії, відвага і спільні зусилля здатні творити дива! Ви можете створити краще майбутнє для себе, своєї родини та всієї України. Тімур та його друзі вже зробили свій внесок, а тепер черга за вами. Нехай ваші мрії завжди сяють яскраво і допомагають вам досягти великих перемог!

Злата, фея Любиста та золото рідного краю

Злата Гордієнко
8 років

Мене звати Злата, мені 8 років. Я живу і навчаюсь у Києві та займаюсь художньою гімнастикою. Ми приїхали з мамою у березні 2022 року через війну в Україні. Коли наш тато вивозив нас з мамою з Києва, ми бачили багато танків та попали під обстріл. Нам було дуже страшно. Ми приїхали до Женеви до друзів батьків, а мій тато залишився працювати в Києві. Вже цілий рік я чекаю, коли закінчиться війна і ми з мамою повернемось додому.

Я мрію, щоб закінчилася війна і всі українці повернулися додому у своєї міста, у своїй сім'ї, у своїй школі та гуртки. Я хочу, щоб всі були щасливі. Я люблю свою країну, Україну для мене – найкраща.

**ПТОБАЖАННЯ
УКРАЇНІ:**
Бажаю моїй Україні
скоріше перемоги та
миру!

З давніх-давен існувала прекрасна країна під назвою Україн. Серцем цієї країни було величне місто Київ, де народжувалися дива. І саме тут починається наша історія.

Колись у Києві жила маленька дівчинка Злата. Вона мала чисте і добре серце, була завжди веселою та радісною. Але життя не завжди буває справедливим, і через велику війну Злата разом зі своєю родиною довелося переїхати в Женеву. Женева була дуже гарним містом, але Злата дуже сумувала за рідну Україну. Вона згадувала свою школу, друзів і чудові дні на берегах Дніпра. Злата ніяк не могла звикнути до нового місця і сумувала за своїми рідними.

Одного разу, коли Злата сиділа на ліжку і роздивлялася старий альбом з фотографіями, вона почула дивний шепті. Злата підвернула очі і побачила перед собою невеличке створіння, що сяяло ніжним світлом. Це була добра фея Любиста. "Злато, ти сумуй," – сказала фея. "Я знаю, що ти скучила за Україну. Тож я прийшла допомогти тобі."

Злата глянула на фею і здивовано і радісно. Любиста простягнула свої руки до Злати і сказала: "Закрий очі та загадай найбільше бажання свого серця."

Злата закрила очі, і подумки повернулися до Києва, до рідного дому та друзів. Вона відчула тепло і любов, які завжди супроводжували її в рідній країні.

Коли Злата відкрила очі, вона знову опинилася в Україні. Але це була не звичайна Україна, а країна мрій, де все було як у казці. Навколо квітли сади, на річці плавали чарівні човни, а в небі танцювали веселки.

Злата побачила своїх друзів і родичів, які її обіймали і цілували. Всі були щасливі та радісні. Злата побачила свою школу, де вчителька розповідала про мужність і силу українського народу. Вона побачила, як діти грали в ігри і раділи життю. "Це твоя Україна, Злато," – сказала Любиста. "Любиста" країна завжди буде в твоєму серці. І хоча ти зараз живеш в Женеві, твоя родина і твоя Україна завжди будуть поруч з тобою!"

Злата відчула, як її очі наповнилися слізами радості і вдячності. Вона дякувала феї за цей чудовий подарунок і обіймала її.

Коли Злата повернулася до Женеви, вона була іншою. Вона більше не сумувала, адже знала, що її родина та Україна завжди будуть у неї в серці. Злата стала справжнім послом своєї країни, розповідаючи всім про красу, мужність та силу українського народу.

І хоча вона жила далеко від рідної землі, Злата завжди пам'ятала про свою Україну та молилася за мир і злагоду в рідному краї.

Таїсія з містечка біля моря та зоряній камінь, що єднає серця

Таїсія
Шиманська
11 років

Мене звати Таїя, мені 14 років. Я приїхала до міста Женева разом із мамою з міста Суми в березні 2022 року через війну в нашій країні. Тут навчаюся вже рік в школі Bois-Caran.

На мою думку, українці — це найкраща нація у світі. Тому що ми товариські, працелюбні, людяні, щирі та незламні люди. Молодь України, яка перебуває зараз за кордоном, обов'язково повернеться в Україну і буде сприяти її розвитку. Я бачу Україну квітучою, сучасною, інноваційною державою. Після всіх негараздів війни, у нас просто немає іншого шляху. Тільки вперед, тільки до розквіту та покращення рівня економіки. Ми це заслужили і докладемо усіх зусиль, щоб саме так і було!

ПОБАЖАННЯ
УКРАЇНІ:
миру, повернення
додому українців з-за
кордону, процвітання
й прискореного
розвитку нашій країні.
процвітання!

У містечку Керч, що на східному краю дивовижного Кримського півострова, серед густого аромату сосен і шепоту моря, жила дівчинка Таїсія. Від народження на її зап'ястку бул зірка, яка, за словами старших, зберігала таємницю великої долі

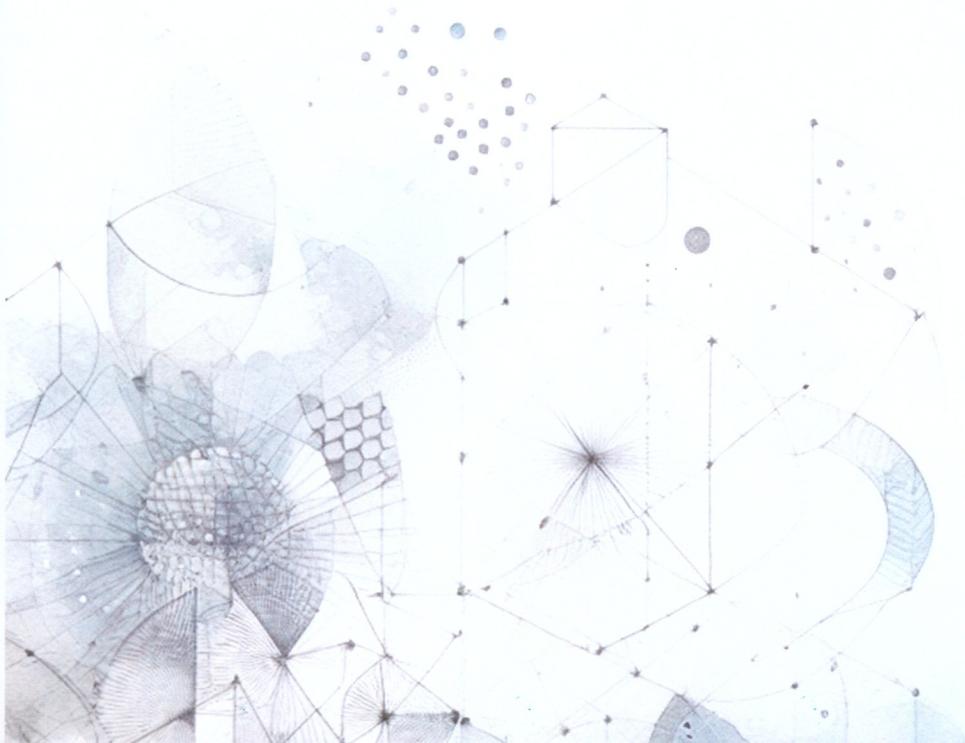
Таїсія була зовсім не схожа на інших. Її голос відлуння звучав серед мальовничих урвищ Кримських гір, відбивався кришталевих водах Азовського моря та змішувався із шепотом дерев Старої Генуезької фортеці.

Одного вечора старий козак, що прибув з заходу, розповів Таїсії про Зоряній Камінь — стародавній кримський артефакт, що має силу з'єднувати серця людей з цією неймовірно красивою землею, яка є невіддільною частиною України.

Таїсія вирушила у подорож. Вона подолала долини, де росте рідкісний кримський ендемік сон-трава, пройшла повз ароматні виноградники, що зачаровували своїм ароматом, і, крокуючи шляхом зоряного світла, потрапила до містичного місця Крим — до Ялтинської зоряної обсерваторії.

Під небом, що вкрито мільярдами зірок, вона зустріла старого кримського татарина, який розповів їй про те, як на цій землі сплелися долі наших предків. Коли він завершив свою розповіді Таїсія побачила перед собою Зоряний Камінь. Він світився м'яким світлом, відбиваючи у собі красу Криму. Вона взяла його до рук і почула голоси предків, що говорили про єдність, любов та незламність українського духу.

Таїсія повернулася додому, тепер зовсім інакшою, усвідомлюючи свою місію. Вона стала оповідачкою історії Криму, його культури, природи та людей, поширюючи слова про те, що Крим — це серце України, яке завжди б'ється в унісон кожним українцем.

Дзвінка
11 років

ПОБАЖАННЯ
УКРАЇНІ: Закінчення
війни, процвітання!

Перший день війни я запам'ятаю на все життя. Зранку мама не будила мене, я прокинулася пізніше, ніж завжди, і почула, що не йду до школи. Я тішилася майбутньому вільному дню, який планувала провести з улюбленими заняттями — малюванням, читанням... Але мама сказала, що почалася війна. Мені було дуже страшно. Мама пішла готовувати сховище підвалі церкви, а я гуляла із сусідськими дітьми, друзями під наглядом їхніх бабусі. Але було невесело. Як тільки-но трапилася можливість, ми поїхали до Польщі, а звідти — до Швейцарії (у березні 2022 року), де через соціальні мережі наші знайомі знайшли нам гостину сім'ю.

Коли чую «Україна», то перші думки — мова і краса. Завжди спілкувалася українською, слухала і читала книжки, дивилися фільми і мультфільми українською. Краса України дуже розмаїта. Це її культура: вишиті сорочки, які одягають на свята, колядування на Різдво, доглянуті будинки і подвір'я яскравими квітниками, релігійно-церковні традиції: Різдво — Великдень великих свят, з підготовкою до них, прибиранням, готовуванням ласощів, величною літургією на свято, що дає відчуття сили, згуртованості. Багатство України — в її історії, від найдавніших часів, Київської Русі, козацької держави революцій, і до сучасної незалежності, у її добре виписаних сучасних законів і Конституції, у її природі — від Карпат, лісів і боліт Полісся до Чорного моря в її економіці — не тільки у сільському господарстві, а й у туризмі та ІТ. Багатство України — це її люди. Українці показали світу, що можна боротися з ворогом, який значно переважає у силі. Волонтерство українців вражає. Просі українці облаштовують сховища, збирають і розвозять допомогу, діляться речами, збирають кошти на допомогу армії.

Дзвінка з міста Лева та чарівний дзвіночок

У казковому місті Львів народилася маленька дівчинка Дзвінка. Її назвали так на честь гучних дзвонів львівської церкви, які грали при народженні.

З часом, з розповідей бабусі, Дзвінка дізналася про таємницу Володарку Карпат, що жив у серці гір і охороняла древні скарби України: мову, вишивку, славу князів, козацьке братство, золото Конституції, благородну пшеницю та безмежні ліси.

Коли на горизонті з'явилися хмари війни, в серці Дзвінки запалало бажання знайти Володарку та отримати її благословення для захисту її рідного краю.

Вона вирушила у подорож до Карпат.

Перестрибуючи через гірські річки, проходячи повз стародавні церкви та долаючи густі ліси, Дзвінка зустріла білу козу з дзвіночком, який нагадав їй про дзвони її рідного міста.

"Ти шукаєш Володарку?" — спитала коза. Дзвінка кивнула, і коза привела її до таємничих дверей, захованих у скелях. За цими дверима на неї чекала Володарка, величава жінка вишиванці, з короною з гірських квітів.

Володарка передала Дзвінці частинку своєї мудрості та сили, навчивши її, як захищати любити свою землю. Дівчинка отримала від неї магічний дзвіночок, який мав силу згуртовувати людей разом у важкі часи.

Повернувшись до Швейцарії, Дзвінка стала розповідати усім про неймовірні багатства древній дух України, об'єднуючи серця людей навколо себе за допомогою чарівного дзвіночка.

Кожен, хто слухав її розповіді, почував себе трохи українцем і мріяв відвідати ці дивовижну країну, де геройчні казки оживають.

Полюся Бакай
12 років

ПОБАЖАННЯ
УКРАЇНІ: Жити!

Мене звати Поля, мені 12! Я приїхала до Швейцарії ще до війни. Та війна в місці, де зараз живуть мої бабусі, мої рідні, моя сім'я, завдає мені величного болю боюся за них! Навчаюсь в Женеві в інтернаціональних групах, де основними принципами є повага до всіх націй, народів, людей на нашій планеті, і навчають дбати один про одного і дбати про землю на якій ми живемо. Але ж війна! Дисонанс в тому, що я не можу зрозуміти, як в такому сучасному світі залишається можливим розпочати та вести війну. Я не переїхала до Швейцарії тікаючи від війни, та війна прийшла і до мене та стосується й мене! Бо я — українка

Для мене Україна — це завжди літо, це бабусині обійми та найсмачніша у світі їжа. Це велика та весела родина, дуже багато цікавих та креативних людей, що завжди хочуть показати, розповісти, навчити всьому і швидко. Мій вуйко (мамин брат) Юрко вчив мене малювати мої перші картини, фотографувати на дорослу камеру та ліпити з глини сову.

А дідусь вчив ходити до лісу чи до річки збирати лікарські трави, а потім зробили з них букетики та підвішували під стелю, щоб висохли. А взимку варили для нас чай. Тато любить показувати мені Карпати, Київ та Львів, подорожувати, відкривати щось нове, відвідувати галереї, виставки, ярмарки. А ще в Україні в мене є пес Ізюм, він чорний і великий, тому я не можу його взяти з собою та дуже люблю з ним ганяти навипередки у дворі. Моя Україна — це про любов, таку велику безмежну, теплу, радісну та різnobарвну!

Подорож Поліни та песика Ізюма до рідного краю

У далекій Швейцарії, серед високих гір та холодних річок, жила дівчинка Поліна. Вона приїхала сюди зі своєю родиною з Тель-Авіва. Поліні дуже бракувало рідної України, а великий чорний пес Ізюм завжди відчував її суму.

Одного сонячного дня, гуляючи в лісі, Поліна знайшла чарівний синій листочек. Тільки-но вона торкнулася його, листок заговорив!

“Здрастуй, Поліно! Я — листочок з чарівного дерева українських казок. Ти сумуєш рідним краєм, і я тут, щоб допомогти!”

Поліна здивовано витріщилася на листок. Ізюм теж!

Листок запропонував дівчинці кожен вечір перед сном розповідати їй українські казки. Так Поліна дізналася про Бабу Ягу, Котигорошку, Івана-царевича та багато інших героїв.

Кожна казка нагадувала Поліні про теплі літні дні, які вона проводила в Україні, про пісні, які їй співала бабуся, про веселі гулянки і святкові традиції. Ізюм, почувши прівріхів коників на летючих килимках, завжди мріяв стати таким же героєм.

Одного разу листочек запропонував Поліні спробувати написати свою власну казку. Звісно ж, вона розповіла про великого, сміливого пса Ізюма, який завжди захищав свою господиню від усіх небезпек.

Із плином часу Поліна зрозуміла, що попри чималу відстань від рідного краю, казки завжди єднають її з домом. А Ізюм, слухаючи казки, продовжує мріяти про пригоди та нові подорожі.

Тепер, коли Полінці буває сумно, вона завжди пригортає чарівний синій листочек разом з Ізюмом поринає у світ чудес та пригод.

Мірин город та чарівна калина

Міра Салькова
5 років

Мене звати Міра, мені 5 з половиною роців. Я народилася в Україні, в Києві. Ми приїхали в Швейцарію на машині. Ми поїхали з України, тому що там була війна з росіянами. Ми приїхали з бабусею, дідусем і мамою. Спочатку ми приїхали у Францію до дяді Тоні, а потім приїхали до Женеви. Ми живемо у Марка і Клод. Мені тут подобається, але я хочу повернутися в Україну.

Україна — це круто, тому що ніде більше немає червоної калини такої особливо красивої, тільки в Україні. Тому що там наш будинок, і я його люблю. Тому що у нас є дуже великий город, і помідорчики. Навесні виноград виростає. А коли дощ і буря, я люблю спостерігати з мамою з вікна. Ще у нас там смачні яблучка, грушки і малинки.

У самому серці Києва, де на старовинних вуличках чуті гамір сучасних трамваїв, у прихованому дворику стояв будиночок з мальованими віконцями. А поруч височіла калина, що мала таємницю: вночі, коли місто оповив сон, калина співала ста колискові.

У цьому будинку жила Міра, яка мала особливий талант: вона розуміла мову рослин. Вона завжди мріяла про город, і ростимуть чарівні помідори. Однієї ночі, калина пошепки сказала Мірі: "Якщо посадиш свої помідори під моїми гілками і будеш співати мої колискові, вони стануть найчарівнішими у світі".

Зранку Міра, сповнена ентузіазму, вирішила спробувати. Вона посадила помідорчики поруч із калиною, а вночі разом калиною заспівала колискові.

Помідорки почали рости надзвичайно швидко, їхній колір був неповторний, а аромат приваблював навіть сонних метеликів.

Коли настав час збирати врожай, помідори Міри стали такими, які ще не бачив жоден дворик Києва.

Вони були м'які на дотик, наче оповиті магією зі смаком далікіх літніх пригод.

Сусіди смакували помідори, й знову й знову просили Мірі поділитися їхньою таємницею. Але Міра лише сміялася і казала, що це магія калини та нічних колискових.

Завдяки калині, Міра не тільки виростила чарівні помідори, але й зрозуміла, що навіть у великому місті можна знайти місце для магії та чудес. Головне — слухати природу і вірити в неймовірне.

Анна з Борисполя, Леді Баг та чарівний міст між містами

Анна Слюсар
8 років

Мене звати Аня, разом із мамою ми залишили наше рідне місто Бориспіль 24 лютого 2022 року. Бориспільський аеропорт був одним із перших місць, яке росіяни атакували своїми ракетами, тому від самого ранку мама не спала, збирала речі й зважувала варіанти. Ми переїхали спочатку до моїх бабусі і дідуся на західну Україну, а потім на початку березня поїхали до Швейцарії, де працює мій тато.

Україна — це моя Батьківщина. Це країна з нерозкритим потенціалом, в якій живуть надзвичайно волелюбні, сильні та добрі люди. На жаль, не скориставшись шансом в 90-ті та ранні 2000-і наблизитися до Європи, Україна змушенна тепер кров'ю платити за свою незалежність, борючись з агресором Росією, що пішла війною не лише проти України, а й проти здорового глузду та міжнародного ладу. Але я вважаю, що все буде добре для України та її людей, де б вони не були по світах. Досвід дітей та їхніх батьків, які повернуться в Україну, дозволить зробити її ще кращою, переймаючи знання інших мов, культур і добра, яке українці відчули, коли їх приймали й допомагали їм в інших країнах.

**ПОБАЖАННЯ
УКРАЇНІ:
Вистояти і перемогти!**

В самому серці України, у містечку Бориспіль, жила дівчинка Анна. Щоранку вона мріяла, дивлячись на величезний аеропорт, як літаки літають у різні куточки світу, а особливо в Париж — місто, про яке вона читала в казках.

Одного разу, граючись на подвір'ї свого будинку, Анна знайшла старовинний медальйон. Він був прикрашений візерунком Ейфелевої вежі і крилами літака. Коли дівчинка відкрила медальйон, із нього вилетіла Леді Баг.

Леді Баг розповіла, що медальйон — це ключ до чарівного мосту між Борисполем та Парижем. Але злі чаклуни хочуть знищити міст, щоб відірвати дітей від світу фантазій.

Анна та Леді Баг вирішили разом вирушити у подорож до Парижа, щоб врятувати чарівний міст. Дорогою вони зустріли чарівних істот: Фею Сена, що живе в річці Сена і допомагає мандрівникам, та Лева-вартового Ейфелевої вежі.

З кожним кроком міст ставав все чарівнішим й чарівнішим. Він світився неймовірними кольорами, а з-під його опор линулася музика.

Коли Анна та Леді Баг нарешті дістались до Парижа, вони зіткнулися зі злим чаклуном. Сповнені магії та звитяги, наші геройні здолали та вигнали чаклуна, а міст відновили.

Вдячна Леді Баг подарувала Анні маленьке крило, що дозволяло їй літати з Борисполя до Парижа, коли вона тільки схоче.

Тепер щоразу, коли діти в Борисполі дивляться на небо, вони бачать чарівний міст, що світиться в небі, з'єднуючи їх з мостом світла. І діти знають, що мрії справді можна втілити.

Антон та вірні друзі-трансформери

Антон Кайє 12 років

Мене звати Антон Кайє, мені 12 років. Я народився в Женеві, куди моя мама переїхала у 16 років, коли її тато почав працювати в Представництві України при ООН та міжнародних організаціях.

Для мене Україна — це давня історія боротьби за свою незалежність, гідність і право бути нацією, знати свою культуру та мову. Це прекрасна і волелюбна країна мужніх, героїчних, сильних, творчих і співучих людей, які впевнено будують своє майбутнє. Мрію якнайшвидше поїхати туди.

**ПОБАЖАННЯ
УКРАЇНІ:**
Перемогти,
відбудуватись і жити
щасливо.

Далеко-далеко, в місті Женева, жив хлопчик Антон. Він завжди мріяв відвідати рідну країну своїх батьків — Україну. Антон часто слухав розповіді своїх батьків про героїчну історію України про її боротьбу за свободу та незалежність.

Одного разу, під час канікул, Антон вирішив відвідати бабусю та дідуся в Україні. Там він дізнався про загрозу, яка нависла над країною. Росія напала на Україну, і Антон не міг залишити свою родину та рідну країну в біді.

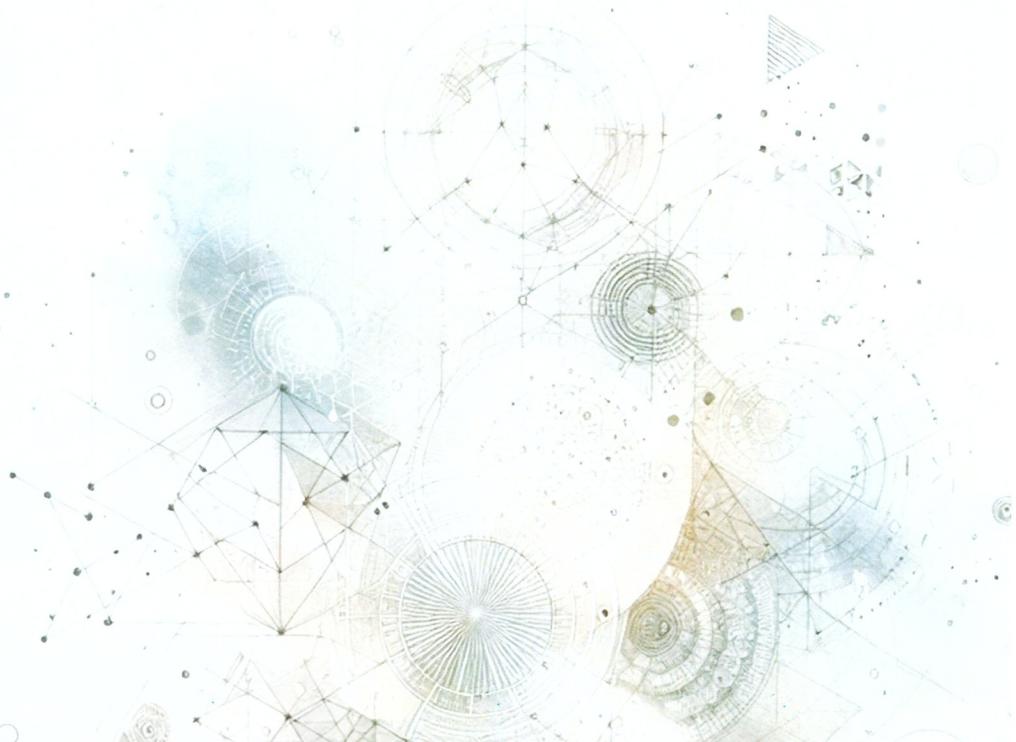
Згадавши про своїх улюблених героїв з мультфільму "Трансформери", Антон вирішив попросити їх про допомогу. Він зібрав усі свої сили, закрив очі та загадав найбільше бажання свого життя. На його виклик відгукнулися автоботи Оптімус Прайм та Бамблбі.

Оптімус Прайм, лідер автоботів, взяв на себе командування оборони України. Він розпорядився своїми військами та почав відважну боротьбу з агресором. Бамблбі, вірний солдат автоботів, став правою рукою Оптімуса. Вони були незламними в боротьбі за свободу України.

Трансформери швидко зрозуміли, що їм потрібно зібрати всі друзів з усього світу, щоб здолати зло. Вони покликали на допомогу своїх союзників-автоботів із різних куточків Всесвіту. Разом вони створили непереможну армію, яка врятувала Україну від загарбників.

Україна відвоювала свою свободу і мир. Люди красної дякували своїм захисникам. Антон повернувся до Швейцарії, дізнюючись розповідим батькам про те, як вірні друзі-трансформери врятували їхню рідну країну.

Відтоді Антон завжди пам'ятав, що дружба та віра в себе здатні здолати будь-які труднощі. І навіть найменша допомога може змінити хід історії.

Мартін-рятівник та Дерево Життя

Мартін
Андрійченко
7 років

Мене звати Мартін, мені 7 років. Я переїхав до Швейцарії за 5 місяців до початку війни. Дуже сумую за Батьківщиною. Сподіваюсь дуже скоро приїхати в Україну та зустрітися зі своїми рідними, які залишилися там — з бабусею та дідусем.

Україна та українці — незламні. В нас найсміливіший та найгарніший Президент. В нас чудова країна з найсмачнішою їжею та найдобрішими, найширішими людьми у світі.

**ПОБАЖАННЯ
УКРАЇНІ:**
Бажаю Україні перемоги, миру та спокою.

Вдалекому королівстві Гармонія, серед безмежних полів пишних лісів, росло величезне дерево, яке називали Червоне Калина або Дерево Життя. Це дерево мало особливу силу — його коріння було з'єднане з усім живим на планеті. Це дерево було джерелом життєвої сили, що наповнювала кожну істоту світлом та енергією.

Мешканці королівства Гармонія ладнали з природою і завжди підтримували зв'язок з Деревом Життя співом і танцями разом. Вони вірили, що пісня "Червона калина" має силу об'єднувати та дарувати життя. Але одного разу прибули чужинці з іншої планети, які хотіли використати енергію Дерева Життя для власних потреб. Вони не розуміли справжнього значення цього дерева і почали його знищувати.

Семирічний Мартін не міг спокійно дивитися на це. Він згадав про пісню "Червона калина" та вирішив спробувати врятувати Дерево Життя.

Він зібрав усіх мешканців Королівства, і вони заспівали разом пісню від щирого серця.

Їхній спів долинув до Дерева Життя, і воно заспівало їм відповідь чарівну пісню гучно-гучно. Вся природа навколо ожиліла, і дерево випустило потужний промінь світла, який засліпив чужинців.

Це світло змінило їхні серця і вони зрозуміли, що не можуть використовувати сили природи задля власної вигоди. Вони попросили мешканців Гармонії пробачити їм та покинулі планету.

Мартін та інші мешканці королівства знову співали пісню "Червона калина" та дякували Дереву Життя за його мудрість та силу. Вони завжди пам'ятатимуть, що єдність та гармонія природою — це ключ до справжнього щастя та добробуту.

Еріка та чарівний квіт

Еріка
Ременецька
8 років

Мене звати Еріка і мені 8 років. Я народилася в Івано-Франківську. До початку війни ходила до школи, гравася з подругами у дворі й часто їздila в гості до бабусь та дідусів. Ми з мамою та старшим братом приїхали до Швейцарії в травні 2022 року. Через постійні повітряні тривоги та неможливість ходити до школи, батьки вирішили, що буде краще, якщо ми поїдемо з мамою за кордон.

Я люблю Україну, бо це дуже гарна країна. У нас є гори, моря, озера та річки, поля та ліси. В Україні живуть всі, кого я люблю. А ще я люблю українські страви: вареники, борщ, різдвяну кутю. На свята ми завжди збиралися у родинному колі. У нас багато цікавих традицій. Найбільше я люблю колядувати та щедрувати, а на Великдень допомагати мамі пекти паски. Українці — добри та щирі люди, які завжди готові відгукнутись та допомогти. А наші солдати — найсміливіші та найсильніші у світі.

**ПОБАЖАННЯ
УКРАЇНІ:**
Щоб українські солдати виграли війну і ворога більше не існувало, і щоб всі люди, які виїхали за кордон, повернулися додому.

В далекому Івано-Франківську, містечку, що сяє на заході України, жила маленька дівчинка Еріка. Її найбільша радість — допомагати мамі пекти паски на Великдень, співати колядки та щедрувати. Уся її сім'я була дуже талановита, але Еріка малосебе особливий дар: коли вона співала, навіть квіти відчували її голо і розцвітали.

Одного разу, коли Еріці виповнилося вісім років, вони отримала листа з печаткою великого лева, орла, борсука і змії. Це було запрошення в Хогвартс — школу чарівництва, чаклунства. Там вона зустріла Гарі Поттера, Герміону та Рона, разом вони відкрили для себе світ магії.

Еріка стала найкращою ученицею у Хогвартсі, завжды допомагала своїм друзям і вчилася у найкращих чарівників. Одного разу професор Дамблдор запросив її до свого кабінету та розповів про загадковий квіт, який може врятувати Україну від бід. Але цей квіт ув'язнений в карпатській печері, а стереже його страшний дракон.

Еріка вирішила врятувати квіт. Вона запросила своїх друзів Хогвартсу, і разом вони вирушили до України. Їхня пригода була сповнена небезпек та випробувань. Вони долали широкі річки, проходили через таємничі ліси, але найбільша перешкода чекала на них у печері.

Там, у темряві, спав величезний дракон. Еріка підійшла до нього і заспівала колядку так прекрасно та ніжно, що дракон прокинувся й глянув на неї своїми великими зеленими очима. Він був зачарований її співом і дозволив взяти квіт. Еріка привезла цей чарівний квіт до Івано-Франківська і висадила його в центрі міста. Квіт зацвів, з його пелюсток злетіли іскорки радості та щастя, які розлетілись по всій Україні.

З того часу кожна дитина в Україні знала, що магія існує, а найбільша магія — це талант, який є в кожного з нас. Коли використовуємо свій талант на добро, ми здатні змінити сім'ю та навколо себе!

Мілена та цілюща сила співу

Мілена
Давиденко
8 років

Я пишаюсь бути
українкою, тому що в
Україні дуже гарно та
красиво.

Україна має багату
прадавню історію, співочу
мову та солов'яні пісні.
Мої батьки, дідусі та
бабусі народились в
Україні. Це — наша земля,
ми її любимо та
захищаємо, бо наша
Батьківщина одна та
найдорожча у світі.

Я хочу якнайшвидше
побачити бабусю та
дідуся в усміхненому та
квітучому Києві, де
безпечно та не треба
ховатись від небезпеки, та
вірю, що наші мужні герої
та геройні прискорюють
цей день!

В одному невеличкому українському селі жила дівчинка Мілена. З дитинства вона мала дивовижний голос і вміла співати як соловейко. Коли Мілена співала, ніби сама природа слухалася її голосу.

Одного разу в село приїхали відомі музиканти, які шукали новий талант для шоу "Голос Країни". Коли вони почули спів Мілени, то одразу запропонували їй взяти участь у конкурсі.

Так почалась для Мілени велика пригода. Вона потрапила фіналу шоу, де виконала стародавню народну пісню, яку навчила її бабуся. Ця пісня була настільки особливою, що коли Мілена заспівала, всі в залі відчули, що відбувається щось незвичайне.

В залі спалахнули іскорки, які плавно закружляли навколо підлоги почали рости квіти, ніби проростаючи з-під землі. Стелі на плечі глядачів плавно опускалися ніжні хмаринки. Всі в залі відчули, що опинилися в чарівному саду, де все навколо створено музикою.

Коли Мілена закінчила співати, казковий сад почав зникати. Але в очах усіх присутніх залишилася іскорка чарівної країни, і вони на мить відвідали. Мілена стала переможницею шоу, і для неї це було не найважливіше. Вона зрозуміла, що її голос має особливу силу, яка здатна створювати казкові світи.

Відтоді Мілена частіше співала для своєї родини та друзів, намагаючись подарувати їм хоча б дрібку того чарівного світу, який вона відкривала своїм співом.

Казка скінчилася, але магія музики завжди залишається у наших серцях. Тому, мої маленькі слухачі, не забувайте слухати музику, бо вона здатна відкрити вам двері у казковий світ.

Всі права захищено.

Будь-яке повне або часткове відтворення матеріалів книги
можливе тільки з письмової згоди з боку правовласника.

